

Рекорд машиніста Романа Маковічука і досі ніхто не перевершив

У всі часи залізничники працюють доводили, що є надійними партнерами в економічній співпраці з металургіями, шахтарями, енергетиками, з працівниками агропромислового комплексу, задіяними в безперервному перевізному процесі залізниці. І зараз, незважаючи на проблеми в оновленні локомотивів, вагонів, колії та засобів зв'язку, залізниця залишається найдешевшим і безпечним транспортом в нашій державі.

Тож і професія машиніста локомотива в усі часи була не тільки престижною й романтичною, але й дуже відповідальною.

Мабуть, у всіх локомотивних депо є машиністи, на яких рівняються колективи локомотивних колон. У минулі роки їх називали маяками. Такими вони були і для тих, хто був поруч з ними, і для тих, хто йшов за ними.

Їхня любов до професії, відчайдушність, людська щирість, відповідальність, прагнення проявити, вдосконалити себе вражала. Саме таким мені запам'ятався мій колега, друг – колишній машиніст Роман Маковічук.

Він народився у Чернівцях у пам'ятному 1944 році, коли Буковинський край був звільнений від фашистських загарбників. Звісно, що діти в ті роки зростали в тяжких умовах. А голод 1946-1947 років позначився і на їхньому здоров'ї на усе життя.

Нестатки не обійшли й робітничу сім'ю Івана Маковічука – батька Романа Івановича. Лише на початку 50-х років життя ледь-ледь почало покращуватися. Роман вже навчався в семирічній школі з мрією якнайскоріше закінчити навчання і перейти на "свій хліб", щоб допомогти родині.

Отож, закінчивши семирічку, Роман влаштувався матросом-рятувальником на міській рятувальній станції. Він добре знав норони швидкоплинного Пруту, бо жив неподалік ріки. Влітку бажаних чернівчан позмагатися з бистриною річки було чимало. На жаль, не всі виходили переможцями в цьому двобої, тож Роман часто зі своїми товаришами-рятувальниками витягав невдах із води. За врятовані життя Романа Маковічука нагородили медаллю "За спасіння потоплюваних". До речі, він перший

серед жителів Буковини отримав таку нагороду. Збігли два роки роботи на рятувальній станції, Роману виповнилось 18 і батько радив підшукати собі постійну роботу, бо купальний сезон закінчувався у серпні, і робота припинялася аж до наступного літа. Сусід Семен Колтун, який працював заступником начальника депо Чернівці з ремонту паровозів посприяв Роману у влаштуванні на роботу в паровозне депо.

Прийняли вчорашнього старшину-рятувальника чистильником паровозних котлів. Так розпочався його робітничий гарт. Робота була тяжка й брудна. Одного разу після зміни Роман попросився на паровоз, щоб під'їхати на станцію. Машиніст Іван Скачков, побачивши в юнака надзвичайну зацікавленість поїзною роботою, запропонував йому піти на курси помічника машиніста паровоза, де Іван Якович навчав молодих хлопців паровозній справі. Невдовзі Роман Маковічук успішно закінчив навчання.

Свою першу поїздку помічником він здійснив із машиністом Григорієм Колотилом на паровозі "Л". Ця поїздка так захопила Романа, що він остаточно вирішив стати паровозником. Однак паровози вже відходили в минуле, в депо прийшли перші тепловози ТЕ-3, тож Роман перейшов працювати помічником на дизельні локомотиви.

Працював залюбки – переймав досвід старших колег, самотужки вивчав нову техніку. Непомітно злетіли п'ять років праці помічником машиніста тепловоза. Його скерували на курси машиністів тепловоза.

Роман Маковічук отримав "Право управління тепловозом" влітку 1971 року, відтоді почав водити вантажні поїзди на дільниці Чернівці–Окниця. За два роки став справжнім механіком-професіоналом, кожну поїздку аналізував, зважував свої прорахунки. Ставив собі завдання – у кожній поїздки заощаджувати дизпаливо. І це йому вдавалося завдяки відмінним знанням тягової техніки, раціональному використанню кінетичної енергії на "вибігу" перед підйомами та вмілому управлінню автогальмами. Автору цих рядків доводилось почергово проводити з Романом Івановичем школи обміну передового до-

свіду з економії дизпалива із тими машиністами, які допускалися перевитрат палива. Це була непроста праця, серед машиністів, які мали перевитрати, були механіки старшого покоління, що не сприймали досвіду молодших колег.

За 30 років роботи на тепловозах Роман Маковічук заощадив для залізниці понад 225 тонн дизпалива. Цей рекорд у нашому депо досі ніхто не перевершив.

Збігали роки, в сім'ї Романа Маковічука підросли сини, які по закінченні середньої школи пішли батьковим шляхом. Старший Віктор став висококваліфікованим слюсарем-електриком, молодший Володимир – машиністом тепловоза.

Роман Іванович віддавав усі сили та енергію улюбленій роботі, бо ця праця приносила йому щоденну радість. Багато часу віддавав і громадській діяльності – протягом трьох скликань був депутатом Чернівецької міської ради та членом виконкому міської ради. Два скликання представляв своїх виборців в обласній раді. Той, кому доводилося займатися депутатською роботою, знає, що у цій праці нема вихідних, бо працювати треба заради інтересів людей, які тебе обрали.

Крім цього, Романа Івановича неодноразово обирали членом профкому депо, був він і заступником голови профкому аж до виходу на заслужений відпочинок.

Працю машиніста Романа Маковічука оцінили високими нагородами. Роман Іванович нагороджений Орденом Леніна, Орденом Трудового Червоного прапора, медалями "За трудову відзнаку", "Трудову доблесть". Він – "Почесний залізничник".

Мені доводилось бувати та спілкуватися в колі родини Маковічуків, і я особисто пересвідчився, що Роман Маковічук виконав не лише свій професійний, а й життєвий обов'язок – виростив дітей, навчив їх шанувати Бога, людей і працю.

Тепер родина Маковічуків уже без свого голови, який відійшов у вічність. Сини, невістки, чотири внуки і правнучка живуть

“За 30 років роботи на тепловозах Роман Маковічук заощадив для залізниці понад 225 тонн дизпалива. Цей рекорд у нашому депо досі ніхто не перевершив”.

дружно, вирішують усі життєві проблеми. Тепер центром тяжіння родини є дружина Романа Івановича – Катерина Олексіївна. Їхній невеличкий особняк улітку потопає у квітах. А поміж доріжками зеленіють кронами посаджені батьком фруктові дерева, радують онуків смачні наливні грона винограду та ягоди плодівих куштів.

Роман Іванович завжди пишався не тільки синами, а й тими своїми вихованцями, яким передавав знання та професійний досвід, а було їх майже два десятки. Це сьогоднішні машиністи – Володимир Чміль, Андрій Бузинський, Григорій Тимофій, Володимир Бурлака, машиніст-інструктори Олександр Каліщук та Григорій Олексін.

Минає час, пролітають дні, у яких вже нема друга. Сонечко першими ранковими промінцями пестить обійстя родини Маковічуків, мовчать в осінній задумі дерева, скинувши пожовкле листя. І сумно мені, мій друже, що так швидко минає життя...

Дмитро ЛЕВИЦЬКИЙ,
колишній машиніст,
м. Чернівці

Робота на залізниці має свої переваги. Серед них – і лікарняна каса...

виною років роботи у Підзамчівській дистанції колії бригадир Ігор Пиндик перейшов у Тернопільську дистанцію, де йому доручили відповідальну роботу – очолити укрупнену бригаду монтерів колії 3-ї дільниці Тернопільської дистанції колії.

Ігор Романович розповідає, що пере-кваліфікуватися на колійника було нескладно, фізичної роботи не боявся, бо виріс у селі і звик до нелегкої праці. До порад колег по роботі уважно прислухався, усе ретельно запам'ятовував і сумлінно працював. Мешкає Ігор Пиндик із родинною у рідному селі Княже, неподалік Золочева, часто згадує, як у дитинстві із цікавістю спостерігав за роботою монтерів колії. Колись праця колійника була важкою і виснажливою, зараз усе по-іншому: є сучасна потужна техніка, за допомогою якої можна творити дива.

У Тернопільській дистанції його бригада обслуговує дільницю Красне–Зборів довжиною майже 60 кілометрів. В укрупненій бригаді разом із бригадиром Ігорем

Пиндиком працює ще один бригадир Роман Цвігун і 22 монтери колії. У бригаді трудяться досвідчені працівники – колійний майстер Володимир Іллін, монтери колії Петро Венгер, Володимир Зелений, Микола Багрий. Найбільш напруженою є робота на колії під час великих "вікон". До будь-яких примх погоди колійники звиклі, ні спекою, ні холодом нікого не злякаєш.

Ігорю Пиндику робота колійника подобається, і тепер він вже й не знає, яка саме із двох його професій – фрезерувальник чи колійник – більше до вподоби. Бригадир задоволений, що справно на дільниці працює молодь – Богдан Дигас, Михайло Квасниця, Микола Наводич, Василь Гонтар – студент Чернівецького технікуму залізничного транспорту та Андрій Венгер, який навчається в Українській державній академії залізничного транспорту.

За 50 років, які Ігор Романович відсвяткував навесні цього року, практично ніколи не хворів, не був на лікарняному. Та минулої зими і навесні довелося ляг-

ти на лікарняне ліжко, йому зробили дві операції, пов'язані із жовчним міхуром. Як розповідає Ігор Пиндик, операції були складні, до того ж коштували недешево. На щастя, на допомогу залізничнику прийшла Лікарняна каса. Зібрав пакет необхідних документів і повіз їх до Львова, у дирекцію Лікарняної каси. Упродовж місяця всі кошти, витрачені на медикаменти (а це майже 10 тис. гривень), компенсувала Лікарняна каса Львівської залізниці. Крім того, Ігор Романович щиро вдячний за матеріальну підтримку колегам по роботі, профспілковому комітету дистанції. Упродовж трьох місяців лікування тривало вдома, після одужання медкомісія не мала претензій до стану здоров'я Ігоря Романовича, і сьогодні він трудиться у звичному робочому режимі: робота, дім, однак більш уважно почав ставитися до свого здоров'я. Тому усім радить більше уваги приділяти профілактиці, та, якщо хвороба все-таки взяла гору, не відкладати лікування на потім...

Оксана ПОДОЛЬСЬКА